

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko Syndykowi masy upadłości B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w upadłości likwidacyjnej w G.
z udziałem interwenienta ubocznego Bank spółki akcyjnej w W.
o wyłączenie z masy upadłości i wydanie świadczenia wzajemnego,
na posiedzeniu niejawnym 31 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 26 listopada 2021 r., sygn. akt XIII Ga 415/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5400
(pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 26 listopada 2021 r. (sygn. akt XIII Ga 415/21) pozwany Syndyk masy upadłości „B.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w G. oparł wnioski o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, nie publ.). Nadto, zważywszy na konstrukcję skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie są dopuszczalne zarzuty dotyczące oceny dowodów, przy czym Sąd Najwyższy związany jest również ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) upatrywał w tym, że „w niniejszym stanie faktycznym Sądy I oraz II instancji z niewiadomych przyczyn odmówiły wiarygodności opinii biegłego w zakresie tego, czy wyposażenia silosów i suszarni stanowią ich części składowe naruszając tym samym art. 47 k.c. Sąd II instancji odmawiając wiarygodności dowodowej opinii biegłego nie uzasadnił tego w sposób wyraźny, wskazując jedynie, iż biegły nie rozumie definicji części składowych wynikającej z art. 47 k.c. Sąd pominął jednoznaczne stwierdzenie biegłego, że po demontażu budynek jak i ciąg technologiczny mogły dalej pełnić swoje funkcje”. Skarżący podkreślił, że w realiach przedmiotowej sprawy „sąd nie wskazał powodu, dla którego odmawia wartości merytorycznej opinii biegłego, który zgodnie z obowiązującymi przepisami posiada ponadprzeciętną wiedzę z zakresu, z którego jest specjalistą, w tym wypadku wiedzy technicznej, której osoba o przeciętnym doświadczeniu życiowym w tym zakresie nie posiada”. Zaprezentowany przez skarżącego wywód prawny na okoliczność wykazania, że jego skarga jest uzasadniona w stopniu oczywistym niewątpliwie nie spełnił wymogów wskazanych powyżej, przy czym należy jednocześnie zauważyć, że kwalifikowanie określonych dowodów jako wiarygodnych i wystarczających z punktu widzenia ustalenia podstawy faktycznej podlega swobodnej ocenie sądu właściwego do rozstrzygania w określonej sprawie, a kwestionowanie w skardze kasacyjnej ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd powszechny jest wyraźnie wyłączone na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. W konsekwencji rekomendowana Sądowi Najwyższemu przez pozwanego skarga kasacyjna w dużej części stanowi próbę kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, a w konsekwencji także dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych przez Sąd II instancji, co w postępowaniu kasacyjnym ze względu na normę wyrażoną w art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne. Świadczy o tym, w szczególności, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podniesiony w skardze kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że

obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, nie publ., z 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, nie publ., z 5 września 2008 r., II UK 370/07, nie publ., z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2020 r., I UK 350/19, nie publ. i z 13 października 2021 r., III USK 198/21, nie publ.).

Sąd Najwyższy jedynie ubocznie zauważa, że uszło uwagi skarżącego, że kwestia ustalenia, czy urządzenia technologiczne znajdujące się w silosach i suszarni stanowią części składowe nie może być przedmiotem opinii biegłego, gdyż biegły sądowy nie może wypowiadać się co do prawa. Zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego, informacji i wiadomości niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy. Nie mogą być uznane za dowód w sprawie wypowiedzi biegłego wykraczające zarówno poza zakres udzielonego mu przez sąd zlecenia, jak i poza ustawowo określone jego zadania. Sąd nie jest więc związany opinią biegłego w zakresie jego wypowiedzi odnośnie do zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji sądu kwestii ustalenia i oceny faktów oraz sposobu rozstrzygnięcia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2003 r., IV CKN 1763/00, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego pomiędzy stronami orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz.1800).

[SOP]

[ms]